

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/87/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520201007
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2520201007.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Matúš Staríček v právnej veci žalobcov: 1. A. B., narodená XX.X.XXXX, bytom B. XX/XX, C. D., 2. E. B., narodený XX.X.XXXX, bytom B. XX/XX, C. D., 3. A. B., narodená XX.X.XXXX, bytom B. XX/XX, C. D., žalobcovia zastúpení: JUDr. Ján Súkeník, advokát, so sídlom Stred 60/55, Považská Bystrica, proti žalovaným: 1. F. C. - Delta, IČO 33 999 503, s miestom podnikania D. XXXX/XX, C., zastúpený: JUDr. Marek Lehuta, advokát, so sídlom M. Valtariho 7, Piešťany, 2. KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO 31 595 545, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava, zastúpený: JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. PN-15C/42/2020-157 zo dňa 28. februára 2024 vo výroku I., II., III., V., takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., V. **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovia **m a j ú n á r o k** voči žalovanému v 2. rade na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie výrokom 1. uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu 18.000,-eur, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že plnením jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, výrokom II. uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy v sume 15.000,-eur, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že plnením jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, výrokom III. uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 3. rade náhradu nemajetkovej ujmy v sume 14.000,-eur, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že plnením jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, výrokom IV. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom V. rozhodol, že žalobcovia v 1. až 3. rade majú nárok spoločne a nerozdielne voči žalovaným v 1. a 2. rade na náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým, že plnením jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 16, § 121 ods. 3, § 415, § 420 ods. 1, 2, 3, § 427 ods. 1, § 517 ods. 1 veta prvá, 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 9 ods. 1, § 16 ods. 1, 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 30.5.2019 došlo k dopravnej nehode v okrese Trnava tak, že vodič F. G. viedol vozidlo zn. Renault Trafic, po ceste z Trnavy na Bučany, kde na mokrej vozovke neprispôobil rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky a svojim schopnostiam, následkom čoho s vozidlom dostal šmyk, prešiel s vozidlom do protismeru, kde došlo k čelnej zrážke s protiúdcim vozidlom zn. Dacia Duster, vodiča H. I.. Pri dopravnej nehode došlo okrem iného k usmrteniu C. B.. F. G. ako vodičovi vozidla Renault Trafic, na ktorom vykonával zmluvnú prepravu osôb zo zahraničia na Slovensko, bolo vznesené obvinenie za prečin usmrtenia. Toto konanie bolo zastavené v dôsledku úmrtia obvineného. F. G. bol v čase spáchania skutku zamestnancom žalovaného v 1. rade, ktorý bol vlastníkom a prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla Renault Trafic a v čase dopravnej nehody mal uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu so žalovaným v 2. rade. Nebola sporná ani skutočnosť, že nebohý F. G. zaviniel dopravnú nehodu. Žalobkyňa v 1. rade ako manželka zosnulého C. B., s ním žila v spoločnej domácnosti, manželstvo trvalo 19 rokov, bola zamestnaná ako pôrodná asistentka, jej príjem bol cca 980 eur netto. Nebohý C. B. pracoval v zahraničí vo Švajčiarsku s príjmom cca 4.000 eur brutto. Žalobca v 2. rade - syn nebohého C. B., v tom čase študoval na strednej škole. Žalobkyňa v 3. rade - dcéra nebohého C. B., v tom čase navštevovala Strednú zdravotnícku školu v Trenčíne, odbor farmaceutický laborant.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že vykonaným dokazovaním mal preukázať, že sú splnené všetky predpoklady pre prisúdenie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom. Nebolo pochyb o tom, že vodič vozidla, ktoré bolo poistené u žalovaného v 2. rade, svojim protiprávnym konaním spočívajúcim v porušení dôležitých povinností uložených mu podľa zákona pri riadení motorového vozidla, spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej zomrel C. B., čím zasiahol do osobnostných práv žalobcov na súkromie a rodinný život. Z objektívneho pohľadu je strata manžela a otca celkom neodčiniteľnou ujmov, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny, takže primeraným zadosťučinením v danom prípade je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že tragické, náhle a neočakávané úmrtie poškodeného zasiahlo žalobcov takým spôsobom, že následky sú neodvratiteľné a trvalé, bola narušená celistvosť ich rodiny. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie prihliadol na to, že poškodený bol dôležitým členom rodiny, živiteľom rodiny, manželstvo medzi poškodeným a žalobkyňou v 1. rade trvalo 19 rokov, bolo usporiadané a harmonické, žalobkyňa v 1. rade prišla o manžela - poškodeného vo veku 43 rokov, teda v pomerne mladom veku. Nebolo pochyb, že deti poškodeného - žalobca v 2. rade a žalobkyňa v 3. rade mali veľmi blízky vzťah s otcom, ktorý sa im od malička venoval, viedol ich k športu, radil im v životných situáciách, bol pre nich oporou. V čase smrti otca neboli ešte samostatní, bývali s rodičmi, obaja študovali na strednej škole, žalobca v 2. rade mal 18 rokov a žalobkyňa v 3. rade mala 17 rokov. Žalobcovia stratou manžela a otca utrpeli ťažkú citovú ujmu spočívajúcu v pocitoch úzkosti, smútku, straty radosti zo života. Citová ujma u nich stále pretrváva, stratili navždy možnosť rozvíjať vzťah s manželom a otcom, čím je rodina ochudobnená a ide o nezvratný a nenapraviteľný stav. S úmrtím manžela a otca sa doposiaľ nevyrovnali, stále im veľmi chýba. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie považoval za primerané priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 18.000 eur pre žalobkyňu v 1. rade, vo výške 15.000 eur pre žalobcu v 2. rade a vo výške 14.000 eur pre žalobkyňu v 3. rade a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol.

5. Súd prvej inštancie priznal žalobcom voči žalovaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď žalobe bolo vyhovené čiastočne, avšak výška nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu a v týchto konaniach nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku.

6. Žalobcovia a žalovaný v 1. rade odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodali.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., V. podal odvolanie žalovaný v 2. rade z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že rozsudok je zaťažovaný vadou nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti v časti priznania nemajetkovej ujmy žalobcom. Žalovaný v 2. rade mal za to, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v danej výške nie je dostatočne odôvodnené čo do výšky, teda je aj arbitrárne a vo vzťahu k tomu potom súd prvej inštancie vec aj nesprávne právne posúdil v rozpore s požiadavkami podľa ustanovenia § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 2. rade navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že prizná žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy v zníženej výške a vo zvyšku žalobu zamietne.

8. K odvolaniu žalovaného v 2. rade proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., V. sa vyjadrili žalobcovia. Vo vyjadrení uviedli, že súd prvej inštancie vychádzal pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z konkrétneho skutkového stavu a tento v priznávanej výške riadne zohľadnil, svoje závery k výške peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy uviedol najmä v bodoch 23. až 27. rozsudku. Súd prvej inštancie pri určovaní výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z praxe slovenských súdov v obdobných veciach, čo vykonal označením konkrétnych prejednaných vecí v bode 25. rozsudku. Súd prvej inštancie správne kvantifikoval mieru ujmy v nemajetkovej sfére žalobcov, a to prostredníctvom významu zasiahnutej sféry osobnostných práv žalobcov v spojení s intenzitou ich prežívania takéhoto zásahu. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Predmetom konania je uplatnený nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch od žalovaných vo výške 30.000 eur s príslušenstvom pre žalobkyňu v 1. rade, vo výške 25.000 eur s príslušenstvom pre žalobcu v 2. rade a vo výške 20.000 eur s príslušenstvom pre žalobkyňu v 3. rade. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania dospel k záveru, že v súdenom spore bol preukázaný neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov a požiadavka žalobcov na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je opodstatnená pre žalobkyňu v 1. rade vo výške 18.000 eur, pre žalobcu v 2. rade vo výške 15.000 eur a pre žalobkyňu v 3. rade vo výške 14.000 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaný v 2. rade nesúhlasil s výškou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, v odvolaní namietal, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v danej výške nie je dostatočne odôvodnené čo do výšky, teda je arbitrárne a je v rozpore s požiadavkami podľa ustanovenia § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného v 2. rade je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch preskúmateľný a či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

11. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprihádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení

rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

13. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá a premisy zvolené v preskúvanom rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré odvolateľ uvádzal v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v preskúvanom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

14. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúvajúcej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 Civilného sporového poriadku zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 Civilného sporového poriadku dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

15. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami tvrdených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatnených nárokov, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúvaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

16. Podstatou odvolacej argumentácie žalovaného v 2. rade bolo namietanie, že rozsudok súdu prvej inštancie je zaťažený vadou nepreskúmateľnosti čo do výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a súd prvej inštancie vec posúdil v rozpore s požiadavkami ustanovenia § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka.

17. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

18. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené

vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

19. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaný v 2. rade s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie o priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom nestotožňuje, ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v časti vyhovel a v časti žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia čo do výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

20. Žalovaný v 2. rade podal odvolanie výslovne i z dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku.

21. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manuálnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia.

22. Inú vadu konania žalovaný v 2. rade videl v tom, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil priznanie náhrady nemajetkovej ujmy čo do výšky. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zaviniť svojim procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Z uvedeného dôvodu sa nejedná, pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku v napadnutých výrokoch žalovaným v 2. rade tvrdenú tzv. inú vadu konania, keď z obsahu odvolania žalovaného v 2. rade (§ 124 ods. 1 Civilného sporového poriadku) je zjavné, že žalovaný v 2. rade si zamieňa tento odvolací dôvod s porušením práva na spravodlivý proces spočívajúcom v nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie však spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia a ani tento, žalovaným v 2. rade uvádzaný odvolací dôvod, nebol naplnený.

23. K odvolaciemu dôvodu žalovaného v 2. rade podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe v napadnutých výrokoch vyhovel. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, totiž jednoznačne viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriadiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že požiadavka na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pre žalobkyňu v 1. rade vo výške 18.000 eur, pre žalobcu v 2. rade vo výške 15.000 eur a pre žalobkyňu v 3. rade vo výške 14.000 eur je opodstatnená. Napokon len všeobecné konštatovanie žalovaného v 2. rade o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru samé o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

25. Rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokmi žalobcov na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, zistený po náležite vykonanom dokazovaní a vysporiadal sa aj so všetkými pre vec rozhodujúcimi argumentmi strán. Pritom sa odvolal na konkrétne právne predpisy, ktoré správne aplikoval na prejednávaný spor. Zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny právny záver o preukázaní opodstatnenosti žalobcami uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v priznanej výške.

26. V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalovaného v 2. rade s preskúmaným rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017).

27. Odvolací súd v prejednáwanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalovaným v 2. rade nie sú naplnené.

28. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich výrokoch vrátane výroku o náhrade trov konania (v prípade ktorého rovnako nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti) podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

29. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešným žalobcom priznal voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

30. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).